

ಮತ್ತೆ ಓದಕೊಡಗಿದ್ದು. ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿನ ಮಾಥುಯತ್ತೆಗೆ ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿಯುವಂತೆ... ಆಗ್ನೋಮೈ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಕೆಲಸ್ತೀರ್ದ ತಂಗಾಳಿಯತ್ತೆ ಹರಿದು ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವಳು, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾಲೆ, ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ ಇದ್ದಾಲೆ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಶುಭ್ರವಾಗಿ ನಿಂತು ಹೋಳಿಯುತ್ತಾಲೆ, ಬಗ್ಗಿ ಉಸಿರಿಗಳ್ಳಿಸುತ್ತಾಲೆ, ಒಮ್ಮೇಲೆ ಹಿಂಡಿರುಗಿ ಕೂದಲ ಸ್ವರ್ತದಿಂದ ರಕ್ತಹರಿಸದೆ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾಲೆ.

ತುಪ್ಪಿಹಿಡಿದೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಬದುಕು ಒಮ್ಮೇಲೆ ಹೈಕ್ಕಾಲಿಟಿ ಸ್ವೀಲಿನಂತೆ ಹೋಳಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತವನಿಗೆ. ಗುಟಕಾ ಚಿಟ್ಟಾಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಶ್ವಾಸ ಚಿಟ್ಟಾಗಳು ಬಂದವು.

ಅಜರುಧೀನ್ ಟೀಮು ವಲ್ಲ್ ಕಷ್ಟಿನಲ್ಲಿ ರಾವಣನ ಮರಿಮೊಮ್ಮೆಕ್ಕಳಿದುರು ಸೋಲುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮುಗಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ಎಳೆವಳೆಯಾಗಿ ಬಿಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ವಿಹಂಗಮವಾಗಿ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುರವಾದ ಕನಸು, ಹಿತವಾದ ವಾಸನೆ, ನರನಾಡಿಯನ್ನು ಏಷಿ ಎಳಿಯುವ ಪ್ರಳಕ... ಎಲ್ಲ ಕ್ಕೂ ಕೊನೆಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ರವಿಕಾಂತನ ಅಮೃನ್ ‘ಭಟ್ಟಿ ಇಳಿಸುವಿಕೆ’ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಒಬ್ಬಳ್ಳಿ ಸಾವಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಬಂದ ಸುಧಿ ಪೋಲಿಸರಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿತ್ತು. ರವಿಕಾಂತನಿಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಬಂದ ಪೋಲಿಸರು ಜನರ ಮುಂದೆ ಮನೆಯಿದುರು ಧಮಕಾಕ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಉಂರು ಬಿಡಲೇಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇರದವನು, ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಅವಳ ಮನೆಯ ಸಂಧಿಗೆ ತಿರುಗುವ ಧೈಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ತನಗಿಂತ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ದೊಡ್ಡವಳಾದರೂ ‘ದಿವಾನಾ’ದ ಮಾಧುರಿಯೇ ಆಗಿ ಒಳಗೆ ಗುಪ್ತ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಅರಳಿದ್ದವಳ ಮರೆತು, ಅಮೃನ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ಮಗಳು ನಿಲ್ಲಲು ನಾಲ್ಕಡಿ ಜಾಗ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆಂಬ ಭರವಸೆಯಿಂದ ದಾವಳಿಗೆರೆಗೆ ಬಂದ.

ಬಂದೇ ಜೆಲ್ಲೀಯಿಂದ ಬೆರ್ಪಟ್ಟರೂ ಹೋಲಿಕೆಯೂ ಇರದಪ್ಪು ಅವರಿಚಿತವಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದ ದಾವಳಿಗೆರೆಯ ಗಿಜಿಗುಡುವ ದುಗ್ಗಮ್ಮನ ಪೇಟೆಯಳ್ಳಿಂದು ಕಡೆ ನಿಂತು ಮಂಡಕ್ಕಿ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗೆ ನಿಂತ. ಈ ಉರಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೂ ದುಡ್ಡಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುವಂತೆ ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಮಾನಿಯಾದ. ಅಮೃನ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಶಾವಿಗೆ ಹೆಸರೆಯಲು ನಿಂತಳ್ಳ. ಉಂಡುತ್ತಿನ್ನಲು ಹೆದರುವ ಕಾಲ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಮಾಯವಾಗಿ, ಹತ್ತಾರು ಟಾಕೆಸುಗಳು ವಾರಕ್ಕೂಮೈ ರಂಜನೆ ಕೊಡಕೊಡಿದವು. ಲಗ್ಗಿ, ಲಗ್ಗಿ, ಲಗ್ಗಿ ಅತ್ಯಾ ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದ ಅಮೃ-ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ಕುಲಸ್ಥರೋಳಿಗೆ ರಾಜಮ್ಮ ಅನ್ನವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯದ ಲವಲವಿಕೆ ಸೂರಿಗಿರುವ ಮಹಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು. ಬಂದು ಉನಾ, ಇನ್ನಿಯಲ್ಲ ಉಂಗರ, ವಾಚ ಅವನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಸೇರಬೇಕಾದವನು ಎಂಬಂತೆ ಹೀವಿ-ರೇಡಿಯೋ ರಿಪೇರಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ, ಪಾಟನರ್ ಆದ. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನದೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡ.

ಹೆಂಡತಿ ಸುಂದರಿಯಲ್ಲ, ಬದುಕಾದರೂ ಸುಂದರವಾಗಿರಲಿ ಎಂದು ಚೆಕ್ಕುಮನೆಯನ್ನೇ ಚೊಕ್ಕಾದಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿರಂತರ ದುಡಿಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಶಿಶಿಗೆ ಬಧ್ಯನಾಗಿ ಬದುಕತೊಡಗಿದ್ದ. ಮಿಲ್ಲು ಮಾಯವೇ ಆಗಿ ಮಾಲುಗಳು ಪಳತೊಡಗಿದವು. ಕಣ್ಣಿಮುಂದೆ ಬರುವ ಕೂದಲನ್ನು ಉಪ್ಪ ಎಂದು ಉದಿ ಮಹಡಿಗಿಯರ ಮುಂದೆ ರೋಮೆಯೋನಂತಿದ್ದ ರವಿಕಾಂತ ಅಧರ ಬಕ್ಕತಲೆಯ